

El joc dels disbarats

written by Pere Grau i Rovira | 22 de maig de 2026

A casa nostra es coneix un „joc dels disbarats“. O almenys es coneixia en els temps llunyans de la meva infantesa. Potser ara ja s'ha oblidat, però el govern de la Generalitat continua jugant-hi d'una manera que dir-ne irresponsable és quedar curt.

Dels disbarats que fa aquest govern de nyigui-nyogui que tenim a la Generalitat i que cada dos per tres deshonora el nom venerable de la nostra primera institució, hom ja no se n'hauria d'estranyar. Però un dels darrers ho sobrepassa tot. Moltes de les atzagaiades d'Illa & Cia es poden explicar (no justificar!) amb la seva obediència cega als seus amos de Madrid. Però aquesta vegada ni això. Posar policies a les escoles, a les classes amb menors d'edat, sembla el guió d'una pel·lícula americana molt dolenta que parli d'una dictadura en un futur remot. Però això és avui i passa a casa nostra.

Què han de fer aquests policies? Vigilar que els mestres no „adoctrinin“ malament la canalla? Que no els hi expliqui res de la nostra cultura i de la nostra història? Ho agafem per on vulguem aquesta disposició no té ni cap ni peus. Si el que volen és impedir violència a les escoles, imposant l'amenaça de la violència policial, això és indigne de qualsevol govern inspirat en els valors de la nostra civilització.

El que cal se sap prou, però no és tan espectacular i costa temps i diners, i això és el que Illa i Cia. no deuen voler comprendre. El que cal són més mestres ben retribuïts. Un mestre mal retribuït té automàticament menys respecte del que cal. El que caldria també serien trobades periòdiques entre els mestres i els pares dels seus deixebles. Aquí a Alemanya des de fa molts anys hi ha de tant en tant un „vespre dels pares“ i aquests es troben amb els mestres corresponents en una mena de petita assemblea per parlar dels problemes que hi

hagi. Es fa això a casa nostra? Perquè és a casa, on es posen els fonaments del comportament d'una criatura.

I encara que em sàpiga més greu del que molts es poden pensar, he de tornar a ficar el dit a la llaga. A qui devem aquesta mala caricatura de govern? Al Sr. Junqueras. I és ell el que ara torna a apuntalar-lo, en lloc d'enviar-lo a fregir mones com es mereix. I per què? Pel que he llegit ho fa per evitar noves eleccions a les quals ell no es podria encara presentar. I així, posa les seves ambicions personals per damunt dels interessos del país. I això (diguin el que diguin els incondicionals del seu entorn) no és solament reprovable, sinó que també és d'una miopia política que sorprèn en un home de la talla intel·lectual d'en Junqueras.

Si digués „Prou!“ i actués en clau nacional, la majoria dels catalans ho aplaudiria i potser aconseguiria reflotar aquest malparat vaixell que és ERC. Aguantant el govern Illa (i això hauria de veure-ho fins i tot el més encegat) es desacredita ell com a home d'estat i només aconseguirà que en noves eleccions, quan vinguin, ERC encara s'enfonsi més. Com he dit un parell de vegades: una Esquerra Republicana com havia estat en altres temps, tindria el suport de molts més catalans. A una (de fet) Esquerra Autonomista cada vegada seran més els que s'hi giraran d'esquena. Costa tant de comprendre?